

REVISTA CATEDRAL DE BARCELONA

Núm. 1 juliol de 2026

REVISTA OFICIAL Catedral de Barcelona

Amics
de la
Catedral de Barcelona

**Vols formar part
de la Catedral
de Barcelona?
Fes-te Amic de la Catedral**

DEB CATEDRAL BARCELONA

Firma Convidada

Salutació del Cardenal Joan Josep Omella.....4

Editorial

Salutació del Degà Santiago Bueno8

Patrimoni immoble

Església de Sant Sever dels beneficiats de la catedral de Barcelona.
Francesc Miralpeix11

Patrimoni moble

Mitra romànica de Sant Oleguer. Rosa M. Martín i Ros.....15

Patrimoni immaterial

El cambril de Sant Oleguer: el «tresor secret» de la catedral.
Maria Garganté17

Arxiu

Oleguer de Bonestruga, servent de Déu (1066?-1137),
Bisbe de Barcelona, Arquebisbe de Tarragona i Sant.
Antoni Virgili21

Música

El cicle d'orgue de la Catedral de Barcelona. Juan de la Rubia27

Entrevista

Entrevista sobre Sant Oleguer a Mn. Josep Maria Martí Bonet31

Espiritualitat

La Capella del Santíssim de la Catedral de Barcelona. Josep Vives.....33

Noticiari

Actualitat i vida de la Catedral36

Mapa de la catedral

Plànol39

Agenda

Festes litúrgiques 202640

Edita:

S. E. CATEDRAL BASÍLICA METROPOLITANA
DE BARCELONA
Carrer de Sant Sever, 9 08002 Barcelona (oficines)
www.catedralbcn.org
· 933 428 260 / info@catedralbcn.org
· Premsa: comunicacio@catedralbcn.org
· Visita turística: reserves@catedralbcn.org

Producció editorial:

Editorial MIC

Tel.: 902 271 902
www.editorialmic.com

Fotografia: Catedral de Barcelona
DL: LE 326-2026

Segueix-nos a les xarxes socials

Instagram @catedralbcn
Twitter catedralbcn
Facebook @catedralBCN

Salutació del SR. CARDENAL

Pere Virgili

La Catedral de Barcelona és una de les nostres joies a l'arxidiòcesi de Barcelona, un temple viu i en activitat constant. Dono fe –mai millor dit– de la gran quantitat de fidels de casa nostra i d'arreu del món que visiten la Catedral. Qui entra a la Catedral queda meravellat de l'immens llegat que generacions de creients han fet possible.

La Catedral és la seu del bisbe diocesà, vol ser un far i una escola d'espiritualitat per a tots els fidels de la diòcesi, i vol oferir-se a tots els ciutadans com una mare que acull i escolta amb tendresa.

La Catedral ara té una revista en què descobrirem els secrets històrics d'aquest temple, l'art que hi ha en cada racó i ens assabentarem dels esdeveniments que en marquen la vida litúrgica i espiritual.

Desitjo que la revista de la Catedral sigui un reflex de la seva ànima i del que ha representat en la història i l'espiritualitat cristiana de la nostra diòcesi. Pedra a pedra es construeix un temple i pàgina a pàgina una revista que ens ajudarà a descobrir allò que encara no coneixem de la nostra estimada Catedral. Una revista que, a poc a poc, ens conduirà a una trobada més profunda amb Jesucrist.

Cardenal Joan Josep Omella

Saludo del

SR. CARDENAL

La Catedral de Barcelona es una de nuestras joyas en la archidiócesis de Barcelona, un templo vivo y en constante actividad. Doy fe —nunca mejor dicho— de la gran cantidad de fieles de nuestra tierra y de todo el mundo que visitan la Catedral. Quien entra en la Catedral queda maravillado por el inmenso legado que generaciones de creyentes han hecho posible.

La Catedral es la sede del obispo diocesano, quiere ser un faro y una escuela de espiritualidad para

todos los fieles de la diócesis, y desea ofrecerse a todos los ciudadanos como una madre que acoge y escucha con ternura.

La Catedral tiene ahora una revista en la que descubriremos los secretos históricos de este templo, el arte que se encuentra en cada rincón y nos informaremos de los acontecimientos que marcan su vida litúrgica y espiritual.

Deseo que la revista de la Catedral sea un reflejo de su alma y de lo

que ha representado en la historia y la espiritualidad cristiana de nuestra diócesis. Piedra a piedra se construye un templo y página a página una revista que nos ayudará a descubrir aquello que aún no conocemos de nuestra querida Catedral. Una revista que, poco a poco, nos conducirá a un encuentro más profundo con Jesucristo.

Cardenal Joan Josep Omella

Greetings from the

CARDENAL

The Cathedral of Barcelona is one of the jewels of our Archdiocese —a living temple, constantly active. I can personally bear witness—quite literally—to the multitude of faithful people from our land and from all over the world who visit the Cathedral. Whoever enters the Cathedral is amazed by the immense legacy made possible by generations of believers.

As the seat of the diocesan bishop, the Cathedral seeks to be a beacon and a school of spirit-

uality for all the faithful of the diocese, and it wishes to offer itself to all citizens as a mother who welcomes and listens with tenderness.

The Cathedral now has a magazine through which we will discover the historical secrets of this temple, the art found in every corner, and the events that shape its liturgical and spiritual life.

I hope that the Cathedral's magazine will be a reflection of

its soul and of what it has represented throughout the history and Christian spirituality of our diocese. Stone by stone, a temple is built; page by page, a magazine that will help us discover what we still do not know about our beloved Cathedral. A magazine that will gradually lead us to a deeper encounter with Jesus Christ.

Cardinal Joan Josep Omella

VIAJES **magISTER**

Cultura & Religión

Hay lugares
que se visitan.
**Y lugares que
transforman
una vida.**

Tierra Santa

donde la fe se convierte
en experiencia.

desde 1995 acompañando a
parroquias, grupos y peregrinos en un
encuentro único con los lugares donde
comenzó el Cristianismo.

TIERRA SANTA

Jerusalén, Belén, Nazaret,
Mar de Galilea y más.

ROMA y ASÍS

Descubre el corazón
de la Iglesia

SANTUARIOS MARIANOS

Lugares de fe,
paz y devoción

GRANDES RUTAS DE PEREGRINACION

Camina tu fe, vive
una experiencia única

✝
Somia, respira, sent,
viu

**TERRA
SANTA**

E-mail

hola@viajesmagister.com

Teléfono y WhatsApp

646 43 20 79

SOLICITE INFORMACIÓN
SOBRE NUESTRAS PRÓXIMAS
PEREGRINACIONES A
TIERRA SANTA

DESDE FROM

6'99€ C/U

A RECOGER PICK UP

PIDE 2 O MÁS MEDIANAS ORDER 2 OR MORE MEDIUM PIZZA

DESCUBRE MÁS PROMOS CHECK MORE OFFERS

Pizzas 2 ingredientes. Consulta condiciones en la web. Válido hasta el 22/09/2026. 2-topping pizzas. Check the website for details. Valid until 22/09/2026.

DESDE 2014

PALO SANTO

GÓTIC

TAPAS Y PLATILLOS EN EL CORAZÓN DE BARCELONA: SABOR, PRODUCTO Y ESENCIA MEDITERRÁNEA.

reservas@gruposantelmo.com
Carrer d'Avinyó, 30, Ciutat Vella, 08002 Barcelona

934 12 71 98
@palosanto.gotic

Em plau que el 2026 comporti una novetat tan significativa per a la nostra Santa Església Catedral com és la presentació de la *Revista de la Catedral*. La nostra Seu, la de tots els catòlics barcelonins, és ben viva, perquè és culte i espiritualitat, però també patrimoni, cultura, art i història. Les pedres que conformen aquesta església foren edificades per lloar Déu, i durant segles el temple ha anat prenent la forma que té avui dia, i nosaltres som ara els responsables de mantenir aquell llegat ben present.

Qualsevol llegat –i més si és viu– cal explicar-lo perquè pugui ser conegut i apreciat, i compleixi així encara millor la seva funció primordial.

Com a Degà del Capítol de Canonges només vull manifestar la nostra alegria i agraïment a tots els que han fet possible que la Catedral de Barcelona escrigui una nova pàgina de la seva història. I que en siguin moltes més!

Santiago Bueno
Degà del Capítol de Canonges
de la Catedral de Barcelona

Saludo del DEÁN

Me complace que éste año 2026 del nacimiento de Nuestro Señor Jesucristo, con una novedad tan significativa para nuestra Santa Iglesia Catedral como es la presentación de la *Revista de la Catedral*. Nuestra Seo, la de todos los católicos barceloneses, está muy viva, pues es culto y espiritualidad, pero también patrimonio, cultura, arte e historia. Las piedras que con-

forman esta iglesia fueron levantadas para alabar a Dios, y durante siglos el templo ha ido tomando la forma que tiene hoy; nosotros somos ahora los responsables de mantener vivo ese legado.

Todo legado —y más aún si está vivo— debe explicarse para que pueda ser conocido y apreciado, y así cumpla todavía mejor su función primordial.

Como Deán del Cabildo de Canónigos, solo quiero expresar nuestra alegría y agradecimiento a todos los que han hecho posible que la Catedral de Barcelona escriba una nueva página de su historia. ¡Y que sean muchas más!

Santiago Bueno
Deán del Cabildo
de Canónigos de la
Catedral de Barcelona

Greetings from the DEAN

I am pleased that this year, 2026 —the year of the birth of Our Lord Jesus Christ— brings with such a meaningful initiative for our Holy Cathedral Church as the presentation of the *Cathedral Magazine*. Our Cathedral, belonging to all Catholics of Barcelona, is truly alive, for it is worship and spirituality, but also heritage, culture, art, and history. The stones

that form this church were placed to praise God, and over the centuries the temple has taken the shape it has today; we are now responsible for keeping that legacy alive.

Every legacy —especially one that is alive— must be shared so that it can be known and appreciated, thus fulfilling its essential purpose even better.

As Dean of the Chapter of Canons, I wish to express our joy and gratitude to all who have made it possible for the Cathedral of Barcelona to write a new page in its history. And may there be many more to come!

Santiago Bueno
Dean of the
Chapter of Canons
of the Cathedral
of Barcelona

Església de Sant Sever dels beneficiats de la catedral de Barcelona

 Francesc Miralpeix Vilamala
Universitat Autònoma de Barcelona

L'església dels beneficiats de la catedral de Barcelona sota l'advocació de Sant Sever és un dels espais de l'època del Barroc més ben conservats de Catalunya. Erigida segons un projecte de Jaume Arnaudies del 1698 i continuada per Joan Fiter, ha estat totalment restaurada. Es tracta d'un bell edifici de nau única amb capelles laterals, cor i capçalera poligonal. El primer que crida l'atenció del vianant que davalla per l'estret carrer que duu el nom del sant barceloní és la façana projectada per Jeroni Escarabatxeres del 1703. Per qüestions òbvies d'espai no té la potència d'altres frontispicis coetanis, però el seu disseny elegant és un manifest de l'arquitectura barroca vernacla; això sí, amb algunes reminiscències medievals com el rosetó o les gàrgoles, d'altra banda, habituals en la majoria d'esglésies catalanes. El parament de la façana es desplega en forma de tres cossos amb un portal cadascun. El central, més alt que els dos laterals, està definit per dues pilastres d'ordre gegant que s'elevan per sostenir un frontó triangular que atorga al temple un aspecte lleugerament classicitzant.

Els cossos laterals, com s'ha dit, són més baixos i queden delimitats per pilastres d'ordre menor. Una vistosa cornisa uneix els dos cossos menors amb el central, on un aleró a cada banda dissimula la visió de les cobertes laterals, i circumda el temple per damunt dels contraforts que donen a la plaça Garri-ga i Bachs que acull el monument als herois de 1809. L'accés de la dreta —un senzill portal adintel·lat amb dues finestres funcionals al damunt— mena cap al cor i les tribunes; el de l'esquerra, simètric a l'altre, permet accedir cap a les dependències annexes a l'església.

El portal principal és adintel·lat amb pilastres dobles decorades amb cassetons de formes geomètriques que sostenen un fris dòric amb tríglifs i mètopes de florons vegetals, substituïts als extrems que recolzen directament sobre els capitells per escuts amb emblemes del sant. Per damunt de la cornisa reforçada amb dentellons, de poca volada, s'encorba un frontó semicircular entretallat i és aquí on la gramàtica barroca va prenent una mica més de protagonisme: un escut al bell mig del frontó amb la mitra i els claus al legòrics

de sant Sever, sostingut per dos angelets, fa de socolada a la fornícula inserida tangencialment al frontó. Com si es tractés del segon cos d'un retaule, la fornícula amb un casquet de petxina que acull l'escultura del sant s'emmarca ara amb una agrupació triple de pilastres amb decoracions vegetals al fust. L'escultura, que duu una data esculpida al pedestal, mostra un sant Sever d'expressió greu i actitud enèrgica que alça el braç per sota la capa pluvial en actitud de benedicció, provocant que l'espessa indumentària prengui voluptuositat i moviment. La fornícula es remata amb un segon frontó bipartit del qual en sobresurt una peanya amb un vas floral. Per damunt, seguint l'eix vertical, s'hi obre un rosetó amb el seu corresponent vitrall, que queda just per sota del potent frontó triangular amb els angles entretallats. Dues gàrgoles a cada extrem de les pilastres semblen voler dialogar amb el record medieval de la veïna catedral.

L'interior del temple, consagrat el 1703 i acabat el 1705, es revela amb una diàfana nau única amb tres capelles laterals per banda,

cor i capçalera poligonal. La rica decoració de parets i voltes a base d'esgrafiats vegetals i florals, poc habitual en aquells anys, és mèrit de Jeroni Escarabatxeres, malgrat que avui la contemplem a través de la restauració realitzada el 1911 per l'arquitecte Josep M. Pericas, autor també de la trona. Per la seva banda, Joan Fiter s'encarregà de les claus i les cartel·les d'estuc de la sagristia i del presbiteri, que el prestigiós Francesc Mas daurà. Els vitralls foren encarregats a Francesc Saladrígues, un dels mestres vitrallers més destacats del seu temps. Les capelles

laterals, totes amb els seus respectius retaules, i la galeria alta amb tribunes i gelosies atorguen al conjunt una vistosa aparença barroca que s'accentua encara més a la capçalera. Allí el majestuós retaulle de forta aparença arquitectònica erigit entre el febrer de 1754 i l'octubre de 1755 per Pere Costa i Cases, un dels pocs conservats de la seva exquisida producció, presideix el presbiteri. Efectivament, el retaulle s'alça amb una estructura arquitectònica en forma de pedestal—amb dues portes que donen accés al manifestador ubicat al cim de cinc grades—, dos cossos

i coronament. Concebut per declamar el triomf de sant Sever màrtir, l'estructura centra el protagonisme en la retòrica gestual del sant plantat al bell mig de la fornícula central, elevada per sobre del manifestador i flanquejada per feixos de columnes d'ordre compost que s'obren en angle per acollir les figures de sant Josep al costat de l'Evangeli i santa Eulàlia al costat de l'Epístola; dos àngels als peus del sant sostenen la mitra i el bàcul de la seva condició pontifical. Al segon cos, la Immaculada Concepció apareix dreçada amb una subtil i lleugera *ponderatio* tot just dissimulada sota el dens replec de la capa d'intens to vermell que l'envolta. Per sobre del frontó seccionat del coronament hi reposen dos àngels portadors d'atributs: un amb el calze i l'hòstia, indicador de la condició sacerdotal de sant Sever, i l'altre amb un colom, segurament al·lusiu a la presència física de l'Esperit Sant en la seva elecció com a bisbe de Barcelona. Al bell mig hi irradia una corona de rajos amb *putti* i l'Esperit Sant, que reforça la llegenda del sant barceloní derivada (o refosa) de la vida del bisbe Sever de Ravenna, que sigui dit de passada, morí amb el crani perforat per un clau.

La simplificació estructural que Costa atorga al retaulle, permet que el protagonisme recaigui no pas en la narració de la vida del sant sinó en el desplegament gestual i declamatori de les figures, en la prossecució del *delectare* i del *movere* de l'esperit retòric de l'estètica del Barroc, el converteix en una obra cabdal del seu temps i de la malmesa producció de l'artista. La finor en la sensualitat de l'espantalla descoberta del Sant Josep, la dolçor del Nen Jesús que busca l'espectador, l'anhel extàtic de la Santa Eulàlia inspirada encara en la famosa composició del Sant An-

dreu de François Duquesnoy per a Sant Pere del Vaticà, la garbositat aèria de les vestimentes de Sant Sever (amb amit, alba, cingol, capa pluvial, estola i creu pectoral), el recolliment de la Immaculada, etc., reforcen l'argumentari que ens trobem davant d'una obra cabdal del primer escultor a assolir la condició d'acadèmic de la Real Academia de San Fernando — de fet, és la seva primera obra com a tal —, aquí magnificada per una policromia de gran qualitat.

A l'apoteosi triomfal del conjunt escultòric i del marc que l'acull encara cal afegir-hi les pintures sobre tela d'Antoni Viladomat i dels seus deixebles Tramulles que

completen la *quadratura* arquitectònica fingida cap a les parets i l'absis, on una glòria desvela el triomf de sant Sever —en contrast amb el seu punyent martiri a la fornícula del retaule— i del seu company pagès sant Medir. La narració, el *docere* de l'ars retòrica clàssica que ens mancava, es manifesta amb dos quadres del pintor Joan Gallart realitzats el 1701 i ubicats damunt les portes neoclàssiques que menen a les sagristies, un amb la història del martiri de sant Sever al *castrum octavianum* i l'altre amb els miracles de les faves i del doll d'aigua presenciats pels seus companys. Tot plegat, un espai ineludible de l'art i l'arquitectura de l'època del Barroc a casa nostra.

La iglesia de los beneficiados de la catedral de Barcelona, dedicada a Sant Sever, es uno de los ejemplos barrocos mejor conservados de Cataluña. Construida a partir de 1698 por Jaume Arnaudies y Joan Fiter, combina una nave única con capillas laterales y un majestuoso retablo poligonal. La fachada, de Jeroni Escarabatxeres (1703), muestra elegancia barroca con reminiscencias medievales como rosetones y gárgolas. El interior destaca por sus esgrafiados, vitrales de Francesc Saladrigues y tribunas altas. El retablo de Pere Costa (1754-1755) enfatiza la gestualidad y el dramatismo barroco de Sant Sever y figuras asociadas. Las pinturas de Antoni Viladomat y Joan Gallart completan la narración visual. Es un espacio imprescindible del arte y la arquitectura barroca catalana.

L'ESCULTURA,
QUE DUU UNA
DATA ESCULPIDA
AL PEDESTAL,
MOSTRA UN
SANT SEVER
D'EXPRESSIÓ
GREU I ACTITUD
ENÈRGICA QUE
ALÇA EL BRAÇ
PER SOTA LA
CAPA PLUVIAL
EN ACTITUD DE
BENEDICCIÓ,
PROVOCANT
QUE L'ESPESSA
INDUMENTÀRIA
PRENGUI
VOLUPTUOSITAT I
MOVIMENT

PAINTINGS
BY ANTONI
VILADOMAT AND
JOAN GALLART
COMPLETE
THE VISUAL
NARRATIVE.
IT IS A KEY
LANDMARK
OF CATALAN
BAROQUE
ART AND
ARCHITECTURE

LAS PINTURAS
DE ANTONI
VILADOMAT
Y JOAN GALLART
COMPLETAN
LA NARRACIÓN
VISUAL.
ES UN ESPACIO
IMPRESCINDIBLE
DEL ARTE Y
LA ARQUITECTURA
BARROCA
CATALANA

The Church of the Beneficiaries of Barcelona Cathedral, dedicated to Saint Sever, is one of the best-preserved Baroque ensembles in Catalonia. Built from 1698 by Jaume Arnaudies and Joan Fiter, it features a single nave with side chapels and a grand polygonal altarpiece. The façade, designed by Jeroni Escarabatxeres in 1703, combines Baroque elegance with medieval elements such as rose windows and gargoyles. The interior stands out for its sgraffito decoration, the stained-glass windows by Francesc Saladrigues, and the upper galleries. Pere Costa's altarpiece (1754–1755) highlights the expressive Baroque gestures of Saint Sever and the accompanying figures. Paintings by Antoni Viladomat and Joan Gallart complete the visual narrative. It is a key landmark of Catalan Baroque art and architecture.

Mitra romànica de Sant Oleguer

 Rosa M. Martín i Ros

Historiadora de l'art especialista en tèxtils i indumentària

La mitra de Sant Oleguer va pertànyer al bisbe de Barcelona Oleguer Bonestruga (Barcelona, 1060?-1137), amb la qual va ser enterrat a la Catedral. Cap a 1380, se sap que va ser extreta del sepulcre per tal d'utilitzar-la amb finalitats curatives donada la devoció barcelonina cap el bisbe.

Està formada per un escapulari horitzontal i un de vertical, amb una decoració de medallons a banda i banda. L'horitzontal té cinc medallons a la part frontal i cinc més a la part posterior amb representacions dels apòstols, identificats només sant Pere i sant Pau. Als verticals, hi ha la figura de Jesús i dos apòstols a la cara frontal i la Mare de Déu i dues santes, a la cara posterior. A ambdós costats del vertical hi ha medallons amb els quatre evangelistes. També es conserven unes marques de teixit lli, on hi havia aplicades pedres precioses. La lectura iconogràfica de la resta de medallons és difícil-

tosa degut a l'estat de conservació. Manquen les dues ínfules¹.

L'estructura de la mitra està confeccionada amb cartons coberts per una tela de lli de lligament plana, brodada d'or amb un fons escacat que deixa veure la base de lli. Els escapularis són brodats de fils d'or i seda policroms. Els personatges són fets de sedes a punt de falsa cadeneta. Els fils d'or i d'argent són aplicats a punt d'or estirat o tibet. Els trets de les cares estan ressaltats amb puntades

gruixudes i les carnacions són a punt de figures. Els fils d'argent són d'ànima de fil de seda de color cru embolcallada de làmina d'argent i coberta de pols d'or en el cas dels fils d'or i únicament d'argent en els fils d'aquest material.

És un brodat d'estil bizantinitzant, per la manera de tractar les figures i per la seva indumentària, inspirada en el món clàssic. No sembla que es tracti d'una obra de producció local barcelonina sinó més aviat una peça importada d'un

¹ En l'estudi que vam fer de la peça el 1993 ja no hi eren i sabem que, com a mínim des de l'exposició *El arte románico*, de l'any 1962, es va col·locar entre dos vidres, ja sense les ínfules. ROSA M. MARTÍN I ROS, «Els tèxtils medievals a la catedral de Barcelona», *D'Art*, núm. 19, 1993, p. 187-204.

lloc amb tradició bizantina i clàssica com podria ser Sicília. La datació de la mitra a l'entorn de 1137 sembla la més plausible per la data de la mort del bisbe, per bé que es podria tractar d'una peça anterior reutilitzada, situable, potser, a inicis del segle XII.

L'anàlisi de teixits realitzat el 2022² va determinar que hi havia elements tèxtils dels segles XII i XIV. En el moment de ser extreta, el 1380, segurament amb cert desgast per l'exsudació del cos, s'hi va realitzar una petita restauració o protecció a la zona interior. S'hi va inserir un teixit de tafetà de seda blanc amb brodats de fils d'or, formant decoracions de petites flors, una decoració molt freqüent en els brodats i teixits d'indumentària civil del segle XIV.

La mitra del obispo Oleguer Bonestruga, fallecido en 1137, fue enterrada con él en la Catedral de Barcelona. Hacia 1380 se extrajo del sepulcro debido a la devoción popular y a sus supuestas propiedades curativas.

Está formada por bandas horizontales y verticales con medallones que representan apóstoles, Cristo, la Virgen, santas y los cuatro evangelistas.

Quedan marcas de tejido liso donde antes había piedras preciosas, aunque faltan las dos ínfulas originales. La estructura combina cartón y lino, ricamente bordados con hilos de oro y seda policromada. El estilo bizantinista indica un origen probable en un centro como Sicilia, más que en Barcelona. El análisis textil de 2022 identificó materiales de los siglos XII y XIV, y se realizó una pequeña restauración.

The mitre of Bishop Oleguer Bonestruga, who died in 1137, was originally buried with him in Barcelona Cathedral. Around 1380, it was removed from his tomb due to the strong devotion to the bishop and its reputed healing powers.

The mitre consists of horizontal and vertical bands decorated with medallions depicting apostles, Christ, the Virgin, various saints, and the four Evangelists.

Traces of smooth fabric indicate where precious stones were once attached, although the two lapets are missing. Its structure is made of cardboard covered with linen and richly embroidered with gold and polychrome silk threads. The figures reflect a Byzantinizing style, suggesting an origin in a region such as Sicily rather than Barcelona. Textile analysis conducted in 2022 revealed materials dating from the 12th and 14th centuries.

² El 2022, la mitra va ser restaurada al CRBM amb motiu de la seva participació en l'exposició *Die Normannen* al Reiss-Engelhorn-Museen de Mannheim (Alemanya). L'estudi de les mostres es va realitzar al Centre d'Arqueometria de Mannheim.

El Cambril de Sant Oleguer: El “Tresor Secret” de la Catedral

 Maria Garganté Llanes
Universitat Autònoma de Barcelona
Facultat Antoni Gaudí - AUSP

Al llibre *Alabanzas de la insigne ciudad de Barcelona i de las cosas insignes della y de los seis santos que tiene*, de Baltasar Calderón publicat a Barcelona l'any 1604 es recullen els casos d'incorruptes barcelonins, que eren: Santa Eulàlia, Sant Ramon de Penyafort, Santa Madrona, Sant Sever, Sant Pacià i Sant Oleguer. Al segle XVII se'n conservaven els cossos com a unitat sacralitzada i no com a relíquies parcials separades. Les seves hagiografies es recullen també en publicacions de l'època com la *Historia general de los santos y varones ilustres en santidad del Principado de Cataluña*, d'Antonio Vicente Domènec, publicada a Barcelona l'any 1602 amb reimpressions posteriors.

Aquestes publicacions ens situen en el context religiós barceloní del segle XVII i la presència dels cossos sants com un element lligat intrínsecament a les devocions locals. A diferència dels seus “predecessors” Pacià o Sever, relacionats amb els primers segles del cristianisme, Sant Oleguer ja va ser un bisbe d'època medieval que va viure entre els segles XI i XII i que fou també arquebisbe de

Tarragona, essent l'impulsor de la construcció de la seva catedral metropolitana. La seva canonització tardana, l'any 1675, va impulsar la construcció d'una nova capella amb cambril per monumentalitzar així el seu sepulcre i afavorir la veneració del seu cos incorrupte.

Estudiat per Carme Narváez, el cèlebre tracista carmelità Fra Josep de la Concepció fou l'encarregat d'endreçar l'espai idoni per al seu culte, que aprofitaria l'espai corresponent a l'antiga sala capitular. Es va enderrocar el mur que separava la sala capitular de la capella de Sant Sever, substituint-lo per dos arcs apuntats. Per a l'espai principal de la capella es va mantenir la volta estrellada de la sala del capítol, mentre a l'espai corresponent a l'antiga capella de sant Sever, i que en el nou context faria d'atri, es van refer les voltes però respectant l'estil gòtic. Val a dir que el mestre d'obres encarregat de dur a terme la materialització de l'obra fou Miquel Rosell, juntament amb altres artífexs com Francesc Puig -que va fer la caixa de l'orgue que encara avui es conserva-, el ferrer Simó Ribot, autor de la reixa de tancament,

o Francesc Saladrígues pel vitrall rodó que donava al claustre. Singularitzarem també la participació de l'argenter Bonaventura Fornaguera, al qual se li va encomanar un reliquiari d'or i argent per custodiar la mitra d'Oleguer com a relíquia.

Però segurament el “secret” més ben guardat de tot l'espai és el cambril, que no consta documentalment en la intervenció de Fra Josep de la Concepció, però que pensem no ha d'excedir-se en el temps. Es tracta d'un petit espai rectangular al qual s'accedeix per una doble escala, amb l'objectiu de poder transitar per davant del cos sant com a relíquia, que seria visible des de l'interior. Les portes d'accés al cambril s'insereixen en una estructura que va quedar incompleta i que avui és visiblement distorsionada en la seva percepció de conjunt pel tabernacle de resonàncies neoclassicistes que es va col·locar ben avançat el segle XIX per aixoplugar la imatge del Sant Crist de Lepant.

En aquest basament que pretén evocar una estructura luxosa de tàrsies marmòries -amb la data

visible de 1680- s'hi insereix, a la part central -i avui just per sota de la talla del Sant Crist- el sepulcre de Sant Oleguer, en una interessant mostra de reaprofitament de l'escultura jacent feta per Pere Ça Anglada al segle XIV, col·locada damunt d'un gran pedestal barroc també d'alabastre, amb decoracions vegetals i angelots rodanxons, més una sèrie d'escenes historiades esculpides en medallons ovalats. Es tracta d'una autèntica monumentalització del sepulcre i conté tot de representacions de virtuts i també relleus al·lusius a la ciutat Santa de Jerusalem, l'Arca de l'Aliança i un braç amb trompeta (proclamació de Sant Oleguer a totes les nacions), tot i que els relleus laterals avui dia no són visibles.

Aquesta intervenció escultòrica i decorativa, però també d'ordenació de l'espai, és deguda als escultors Francesc Grau i Domènec Rovira, que ja havien treballat amb Fra Josep de la Concepció, precisa-

ment, a la capella de la Concepció de la Catedral de Tarragona, promoguda -i convertida en panteó familiar- pel canonge Diego Girón de Rebolledo. Francesc Grau també havia treballat -en aquest cas amb el seu pare, l'escultor Joan Grau- a la Cova ignasiana de Manresa, un espai que per les seves dimensions reduïdes i la combinació del marbre i alabastre, no està tan lluny de la formulació del cambril, constituint-se també com un espai-reliquiari. La singularitat de l'exemple barceloní, en qualsevol cas, és que estariem parlant sens dubte d'un dels cambrils més primerencs del país, donat que aquest tipus d'espai de trànsit per a la veneració de la imatge es generalitza sobretot al segle XVIII.

Els relleus escultòrics sobre fusta daurada situats a l'interior del cambril van ser encomanats a Llàtzer Tramulles vers la dècada de 1680, però no s'acabaran materialitzant fins als volts de 1701. Es

tracta d'al·legories, inspirades en la *Iconologia* de Cesare Ripa, que representarien les virtuts teològals i cardinals, a les que s'afegirien el pudor, la castedat, la penitència i abstinència, segons l'estudi de Joan Ramon Triadó.

El trasllat del cos de Sant Oleguer a la nova capella tingué lloc el 13 de novembre de 1701, en presència dels reis Felip V i Maria Lluïsa Gabriela de Savoia i amb una processó que es dirigí cap al Palau episcopal i la plaça de Sant Jaume, seguint per Regomir, carrer Ample, plaça de la Mercè, els convents de Sant Francesc i Bonsuccés, la Llotja i el Palau Reial, tornant pel carrer Montcada, Bòria i la plaça del Rei, per entrar novament a la Catedral pel portal de Sant Iu.

Més de mig segle després de la seva inauguració, l'any 1759 se'n completa la decoració amb una sèrie de pintures referides als seus miracles, que la tesi doctoral d'Anna Trepap

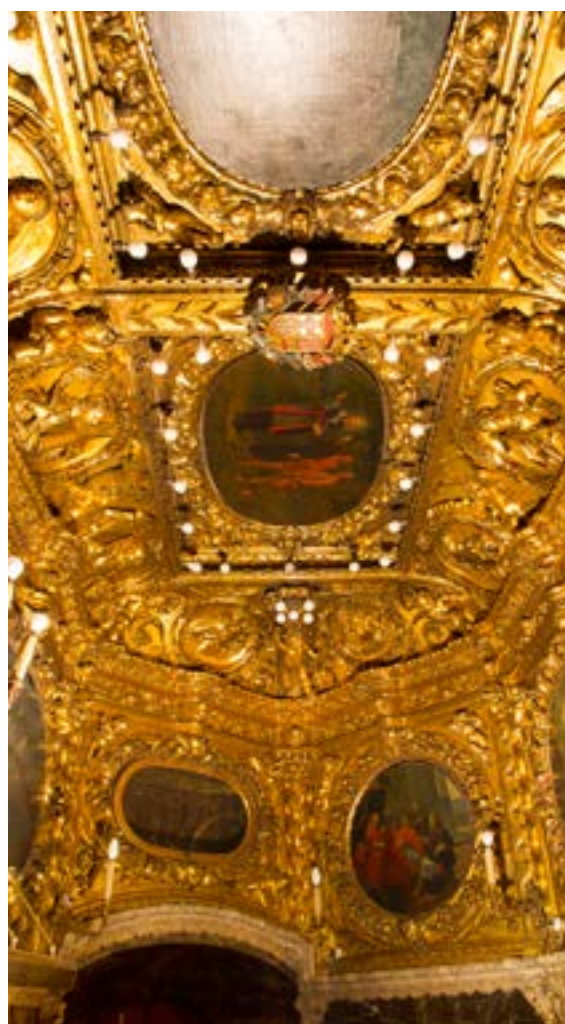

va assignar al pintor Manuel Tramulles. L'any 1759 coincideix amb l'arribada del rei Carles III i Maria Amàlia de Saxònia per ocupar el tron de la monarquia hispànica, desembarcant a Barcelona -efemèride que hauria pogut motivar l'encàrrec que acabés d'embellir el cambril. Les escenes pintades es corresponen amb els següents episodis de la vida del sant: La formació de Sant Oleguer, Sant Oleguer allibera els captius de la presó de València, Re-edificació de la Seu de Tarragona, Sant Oleguer a Terra Santa, Audiència amb Gelasi II, Sant Oleguer protegeix una embarcació d'un atac corsari, Sant Oleguer ressuscita una dona i la Mort de Sant Oleguer.

El cos del sant (avui amb una màscara refeta després de la Guerra Civil) és visible, com en un expositor, des de l'interior del cambril, que es converteix en un petit i deliciós "teatre d'allò sagrat", on el prodigi es fa visible i es pot contemplar només el dia de la seva onomàstica, el 6 de març.

En definitiva, el conjunt monumental que se li dedica constitueix l'exemple més rellevant de les obres dedicades als sants bisbes barcelonins durant el barroc a l'interior de la Seu, contribuint-hi, potser, una voluntat episcopal explícita de reforçar el paper de la diòcesi i dels seus prelats, la funció dels quals serà també molt important per a la Contrareforma, pel seu paper doctrinal, transmissor de les instruccions de les altes jerarquies catòliques i com a enllaç entre aquestes i el poble.

El Cambril de Sant Oleguer en la Catedral de Barcelona se construyó tras su canonización en 1675 para monumentalizar su sepulcro y venerar su cuerpo incorrupto. Fra Josep de la Concepció organizó el espacio, adaptando la antigua sala capitular y la capilla de Sant Sever, con obras de artistas como Miquel Rosell y Bonaventura Fornaguera. El cambril incluye un sepulcro barroco sobre un pedestal de alabastro y relieves que representan virtudes y escenas bíblicas. Las esculturas y relieves interiores se realizaron entre 1680 y 1701, inspiradas en la Iconología de Cesare Ripa. El traslado del cuerpo tuvo lugar en 1701, con gran procesión y presencia real. La decoración se completó en 1759 con pinturas de Manuel Tramulles que narran milagros del santo. Hoy, el cambril funciona como un espacio de contemplación del cuerpo del santo durante su onomástica, representando un ejemplo destacado del arte barroco en Barcelona.

The cambril of Saint Oleguer in Barcelona Cathedral was created after his canonization in 1675 to monumentalize his tomb and to provide a place for the veneration of his incorrupt body. Fra Josep de la Concepció designed the space, adapting the former chapter hall and the Chapel of Saint Sever, with contributions from artists such as Miquel Rosell and Bonaventura Fornaguera. The cambril features a Baroque tomb set on an alabaster pedestal and reliefs depicting virtues and biblical scenes. The interior sculptures and reliefs were created between 1680 and 1701, inspired by Cesare Ripa's *Iconologia*. The saint's body was transferred in 1701 in a grand procession attended by members of the royal household. The decoration was completed in 1759 with paintings by Manuel Tramulles illustrating the saint's miracles. Today, the cambril serves as a sacred space where the saint's body may be viewed on his feast day, exemplifying Baroque religious art in Barcelona.

Oleguer de Bonestruga, servent de Déu (1066?-1137) Bisbe de Barcelona, Arquebisbe de Tarragona i Sant

Antoni Virgili

Universitat Autònoma de Barcelona

Oleguer de Bonestruga va néixer a Barcelona a la dècada dels seixanta del segle XI en el sí d'una família benestant. El seu pare era escriptor i el va instruir en les lletres. Fou prevere i canonge del Capítol de la Catedral de Barcelona. Va professar la regla de Sant Agustí i ingressà a la canònica agustiniana de Sant Adrià del Besòs, d'on en fou el prior, i després, a la casa mare de Sant Ruf d'Avinyó, on assolí la categoria d'abat. Conseller del jove comte de Barcelona Ramon Berenguer III, fou elegit bisbe de Barcelona i, posteriorment, arquebisbe de Tarragona. Va compaginar els dos càrrecs fins a la seva mort, el març de l'any 1137. El segle XVII fou canonitzat després de ser-li reconeguts una vintena de miracles.

Coneixem els detalls de la vida d'Oleguer gràcies al seu amic i biògraf Renall, contemporani seu, vinculat a les seus de Barcelona i Girona, on consta com a gramàtic, doctor i mestre, autor de la *Vita Sancti Ollegarii*. El text fou transcrit en el còdex de l'Arxiu Capítular de la Catedral de Barcelona intitulat *Sanctorale Secundum*,

i publicat pel pare Enrique Flórez en el volum 29, dedicat a la *Santa Iglesia de Barcelona*, de la seva obra monumental *España Sagrada* (Madrid 1859: 472-491). La vida de Sant Oleguer i la seva missió pastoral i de gestió al capdavant de les diòcesis de Barcelona i Tarragona ha estat tractada amb detall en el llibre dirigit pel canonge de Barcelona mossèn Josep M. Martí Bonet: *Oleguer, servent de les esglésies de Barcelona i Tarragona* (Barcelona 2003). El volum inclou una versió

de la biografia escrita per Renall traduïda al català per Joan Bellès i Sallent (p. 317 i ss). Aquesta obra presenta també un interessantíssim apèndix de 134 documents contemporanis, amb la transcripció completa, amb el segell d'Oleguer i, per tant, donen informació rellevant sobre el nostre protagonista. L'interval cronològic va de l'any 1064 al 1137.

La major part d'aquests i altres documents no recollits en el reper-

tori provenen de diverses sèries de l'Arxiu Capítular de la Catedral de Barcelona. El bloc més interessant es guarda en l'anomenada "Caixa de Sant Oleguer", una carpeta que conté 14 pergamins originals que foren utilitzats en el seu dia com a material en l'expedient de canonització de Sant Oleguer. Hi ha també pergamins originals on consta el nom d'Oleguer en les sèries de "Diversorum", així com moltes còpies incloses en els diversos volums dels *Libri Antiquitatum*, o Cartoral de la Catedral de Barcelona, del segle XIII. Gràcies a aquestes còpies sabem de l'existència d'escriptures els originals de les quals s'han perdut o no han estat localitzades. Hi ha una desena de documents custodiats a l'Arxiu Històric de Terrassa i una vintena més conservats a l'Arxiu Reial de Barcelona (o de la Corona d'Ara-

gó). El projecte en curs d'edició i publicació dels documents del segle XII de l'Arxiu Capítular de la Catedral de Barcelona aporta nous exemplars no relacionats en el repertori de mossèn Martí Bonet. Fins al moment, se n'han localitzat al fons de la "Caritat" d'aquest arxiu, i és probable que se'n trobin més unitats al fons de la "Pia Almoina".

Aquestes són, doncs, les fonts que permeten reconstruir la vida i l'obra del religiós Oleguer. Fou instruït en les primeres lletres en l'ambient familiar, i després com a canonge de la seu de Barcelona. D'aquesta primera etapa de formació es conserven una desena de documents, on signa com a canonge. Esdevingué un fervent seguidor de la regla agustiniana i un convençut reformador de l'església arran de les disposici-

ons de l'anomenada Reforma Gregoriana impulsades des de Roma. Entorn de l'any 1098, potser induït pel bisbe Bertran, també agustinian i reformador, ingressà a la canònica que l'ordre tenia a Sant Adrià del Besòs, d'on fou escollit prior. Malgrat tot, en la quinzena de documents d'aquesta etapa, fins a l'any 1108, sempre signà "Oleguer, servent de Déu", com a mostra de la seva humilitat. La seva tasca el dugué a Sant Ruf d'Avinyó, un dels centres més importants de difusió o irradiació de la Reforma Pontifical, entre els anys 1108 i 1116, on en fou escollit abat. Paral·lelament, el coneixem a la vora del comte Ramon Berenguer III, essent un dels seus consellers més influents. De fet, tingué un paper important en la solució de la crisi derivada de l'assassinat de Berenguer Ramon, "Cap d'Estopes", l'any 1082. Probable-

ment, també fou un dels membres de la cúria comtal que va aconsellar el matrimoni de Ramon Berenguer III amb Dolça de Provença, l'any 1112.

Els seus dots com a conseller, bon gestor i reformador, a més de la relació amb la casa comtal el van dur a ser escollit bisbe de Barcelona en morir Ramon Guillem a la campanya de l'efímera conquesta de Mallorca pels destacaments pisano-catalans, l'any 1115. Pel que sembla, no estava disposat a acceptar el càrrec, pel qual es creia indigne, però després d'un viatge a Roma a la cort pontifical, el papa Pasqual II el va confirmar. El seu episcopat es va iniciar l'any 1116. Però la carrera eclesiàstica d'Oleguer no va finir aquí, sinó que, amb tota probabilitat, promogut pel comte de Barcelona, fou escollit arquebisbe de Tarragona, sense, per això, perdre la càtedra dels barcelonins.

La restauració de Tarragona com a seu metropolitana havia esdevingut un dels grans objectius de l'església catalana des de mitjan segle X. Però la primacia de Narbona pesava molt i els intents no acabaven de reeixir. A finals del segle XI, Berenguer Seniofred de Lluçà va aconseguir del papa Urbà II la butlla que assegurava la restauració jurídica de Tarragona com a arquebisbat i cap de les diòcesis de la Tarraconense. Però per consolidar l'acció de manera definitiva calia l'ocupació material de la ciutat. Els intents de Berenguer Ramon II van fracassar. El comte Ramon Berenguer III devia pensar en Oleguer per dur a terme l'empresa. A finals de l'any 1117 ja consta com a arquebisbe de Tarragona, i el gener del 1119, el comte li encarregava la restauració de la ciutat, després d'un abandonament de quatre-cents

Oleguer de Bonestruga nació en Barcelona hacia 1066 en una familia culta. Canónigo y luego prior agustiniano, fue abad en San Ruf de Aviñón y consejero del conde Ramón Berenguer III. Nombrado obispo de Barcelona en 1116 y posteriormente arzobispo de Tarragona, impulsó la reforma gregoriana y la restauración eclesiástica catalana. Participó en concilios como el de Letrán (1123) y promovió la paz entre ciudades mediterráneas. Fundó la Cofradía de Tarragona y fomentó la creación de templos y donaciones a la Iglesia. Murió en 1137 y fue sepultado en la catedral de Barcelona. Canonizado en 1675, su memoria perduró por su santidad y los milagros atribuidos.

Oleguer de Bonestruga was born in Barcelona around 1066 into a learned family. A canon and later an Augustinian prior, he became abbot of Saint Ruf in Avignon and served as a counselor to Count Ramon Berenguer III. Appointed Bishop of Barcelona in 1116 and later Archbishop of Tarragona, he promoted the Gregorian reform and strengthened the Catalan Church. He attended major councils such as the Lateran Council of 1123, and helped mediate peace among Mediterranean cities. Oleguer founded the Tarragona Brotherhood and encouraged church building and donations. He died in 1137 and was buried in Barcelona Cathedral. Canonized in 1675, he was revered for his holiness and the miracles attributed to him.

anys –diu el document– i la colonització del camp. El papa Gelasi II va confirmar aquesta concessió. Deu anys després, l'arquebisbe Oleguer va infeudar la ciutat i el Camp de Tarragona al cavaller normand Robert Bordet o d'Aguiló. El retorn dels drets d'aquesta família a la monarquia va donar origen al condomini tarragoní entre l'arquebisbe i el rei. A Tarragona, Oleguer va fundar una Fraternitat o Confraria (1128) arran de la seva assistència en el Concili de Narbona, per contribuir a la creació d'esglésies i llocs de culte en el territori de l'arquebisbat.

En el seu doble paper, que el convertiren en l'autèntic cap de l'església catalana de l'època, va assistir en diversos concilis. Una desena de documents es fan ressò de la presència d'Oleguer, o dels contactes amb els pontífexs. Va ser en el concili de Reims l'any 1119, però destaca, per sobre de tots, l'assistència en el concili ecumènic primer del Laterà (1123), en el qual fou nomenat legat papal per la croada dels “regnes d'Hispania” per Calixte II. L'any 1126 va convocar el Concili de Barcelona per impulsar l'aplicació de la reforma pontifical; va decretar el privilegi d'exempció de les sagreres i la restitució dels delmes que pertanyien a l'església.

Altres aspectes destacats de la seva obra foren la consagració, dotació i definició d'esglésies: n'hi ha constància en una desena de documents. A més de la seva estada a Avinyó, va fer diversos viatges a Roma i un a Terra Santa, entre l'octubre de l'any 1119 i el juny del 1120. Va intervenir en els acords de pau entre Gènova i Pisa i entre Gènova i Barcelona en les disputes que mantenien aquestes ciutats a causa de la rivalitat mercantil en aquest sector de la Mediterrània. La seva proximitat a la casa comtal de Barcelona es va

mantenir en els inicis del govern de Ramon Berenguer IV, com es demostra en el concili de Reims, l'any 1131, on va ser reconegut Innocenci II com a papa legítim.

El prestigi d'Oleguer el va convertir en una persona de gran confiança. Segons els documents inventariats fou escollit com a mar-

**L'ENORME FIGURA
I EL PRESTIGI
DEL BISBE I
ARQUEBISBE
OLEGUER VA
SEGUIR EN EL
PENSAMENT DE
LES GENERACIONS
POSTERIORES
MERCÈS ALS
MIRACLES QUE
LI FOREN
ATRIBUÏTS,
UN DELS QUALS, LA
INCORRUPTIBILITAT
DEL SEU PROPÍ COS**

messor per quatre testadors, entre els quals destaca el comte Ramon Berenguer III. És també força habitual la seva presència en judicis, concòrdies i acords, com revelen una dotzena d'escriptures. Sens dubte, la seva forta personalitat va resultar atractiva per membres rellevants de la societat de l'època, els quals, amb la seva generositat, van contribuir a l'acreciment del patrimoni immoble de la seu i la canònica de Barcelona. Ho posen de manifest els nombrosos documents de donació de terres, vinyes, molins, drets, etc., en llocs

com Santa Eulàlia de Provençana (l'Hospitalet), solars i cases a la ciutat de Barcelona, a Sant Andreu del Palomar, al Besòs, drets al mercat i altres béns situats, majoritàriament, en el que els documents defineixen com a “territori de Barcelona”, i en altres indrets com al Maresme, el Baix Llobregat i el Vallès. Entre compres i donacions hi ha una vintena de documents que revelen aquesta acumulació de béns durant el seu episcopat. En la mateixa direcció hem d'entendre la gestió que es feia d'aquest patrimoni: entre donacions i establiments emfitèutics s'han conservat una trentena llarga de documents amb la presència d'Oleguer, com a bisbe, protagonista de la concessió.

En un document del febrer de l'any 1137 consta que el bisbe Oleguer es troba greument malalt. El dia 6 de març va expirar el darrer alè i fou enterrat al claustre de la catedral de Barcelona. L'any 1936, en iniciar-se la guerra, el sepulcre que guardava les seves despulles fou traslladat a la cripta. En acabat el conflicte bèl·lic, fou de nou traslladat al que fins al moment és la ubicació definitiva: darrere l'altar del Santíssim o del Sant Crist de Lepant. L'any 1970 va tenir lloc una restauració d'aquest sarcòfag monumental.

L'enorme figura i el prestigi del bisbe i arquebisbe Oleguer va seguir en el pensament de les generacions posteriors mercès als miracles que li foren atribuïts, un dels quals, la incorruptibilitat del seu propi cos. Pels fidels, Oleguer de Bonestruga era Sant Oleguer. I finalment, durant el segle XVII va tenir lloc el procés de canonització que va culminar el 25 de maig de 1675 amb la publicació del corresponent decret pel papa Climent X.

PAU

El modernisme
que et sorprendrà!

SANT

MODERNISTA

RECINTE

www.santpau.barcelona

Fincas Llopis®

Somos asesores y expertos inmobiliarios.

Una agencia inmobiliaria familiar, profesional y sobre todo cercana con la gente. Trabajamos con clientes vendedores y arrendadores, principalmente. Nos adaptamos a cada situación personal de cada cliente.

Contamos con años de experiencia en el sector inmobiliario en el área Barcelona capital. Nos define la transparencia y honestidad.

Servicios premium en intermediación inmobiliaria. Gestionamos compraventa y alquiler de inmuebles en Barcelona y alrededores.

Tenemos una tasa de éxito del 97% en compraventas.

Pau Llopis, gerente y agente del vendedor.
Carolia Cidrera, coordinadora.

¡VENDAMOS TU CASA COMO SI FUERA LA NUESTRA!
¡CONTÁCTANOS!

www.fincasllopis.com

Avda. Carillet, 3 - Edif. D - L'Hospitalet De Llobregat
☎ 676 585 317 | info@fincasllopis.com

BCN
By Marta Eri

Aprende el mosaico de Gaudí con Amigos y Familia.
Learn about Gaudí's mosaic with friends and family.
Aprende el mosaico de Gaudí amb Amics i Família

Escola de Mosaic: **Trencadisbcn**
Av. Pompeu Fabra, 7.
08024. Junto al Park Güell.
Reserves/bookings: www.trencadisbarcelona.com

Los Caracoles
CASA DE VINOS

Visita el restaurante familiar más antiguo de Barcelona.
Más de 90 años siendo un icono en la ciudad.
Restaurante Los Caracoles. Desde 1835

loscaracoles@loscaracoles.es @lcaracoles
C/ Escudellers, 14, 08002 Barcelona (Spain) +933 01 20 41

El Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona

DEL RENAIXEMENT D'UN INSTRUMENT
AL TESTIMONI VIU DEL PATRIMONI

 Juan de la Rubia

Organista i director artístic del Cicle d'Orgue

INTRODUCCIÓ

La veu de l'orgue de la Catedral de Barcelona resumeix segles de música, història, patrimoni i fe. Des del segle XVI, aquest instrument ha acompanyat la vida litúrgica i musical de la Catedral, convertint-se en un element essencial del seu patrimoni sonor.

L'any 1990, després d'una important reforma de l'instrument, va néixer el Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona, una iniciativa que ha mantingut viva aquesta tradició oferint concerts regulars oberts a la ciutat. Trenta-sis anys després, el cicle és avui un referent del panorama organístic europeu i un símbol de continuïtat cultural.

ELS ORÍGENS: LA DARRERA GRAN REFORMA D'UN INSTRUMENT

L'orgue de la Catedral de Barcelona, construït originalment l'any 1539 per Pere Flamenc, ha viscut nombroses reformes al llarg dels segles, adaptant-se a les estètiques i necessitats de cada època. Una de les més significatives del segle XX va ser la reconstrucció de 1935, duta a terme per Gaietà Estadella i

continuada el 1946 per Pau Xuclà. Com recollia la premsa d'aquell any, aquella intervenció va ser rebuda com un esforç per «modernitzar l'orgue de la Catedral amb criteris del nou estil romàntic europeu», que comportà la instal·lació d'una nova consola pneumàtica de quatre teclats i pedal, i l'eliminació de la cadireta, la trompeteria de batalla i diversos elements històrics del moble i de la façana.

Amb el pas del temps, i davant la voluntat d'actualitzar l'instrument d'acord amb el corrent anomenat Orgelbewegung —moviment de renovació de l'orgue cap a una estètica neobarroca—, es va dur a terme entre 1985 i 1994 la darrera gran reforma, a càrrec del Mestre orguener Gabriel Blancafort. El treball va consistir en la renovació de la transmissió de l'orgue —tornant a una transmissió mecànica—, la incorporació d'una nova consola en finestra amb quatre teclats manuals i cinquanta-vuit registres, amb més de 4.000 tubs, i la reestructuració dels diferents cossos i registres en una nova disposició. En resum, s'adaptà el concepte de l'instrument a les necessitats del moment segons el

criteri dels experts, tot mantenint el valor patrimonial de la seva caixa renaixentista.

Com recordava el mateix Gabriel Blancafort en un document on presentava la proposta de restauració a la Catedral, «de tots els orgues que es conserven a la península Ibèrica, el de la Catedral de Barcelona (1539) és un dels més antics [...]. Cap d'ells no conserva un flautat major de 16' ni una cadireta originals com el de Barcelona. Es tracta, doncs, d'un instrument de primera magnitud, tant històricament com musical».

Aquestes paraules descriuen amb precisió l'excepcionalitat de l'instrument i el valor que tenia una reforma profunda com aquesta. Aquesta intervenció assegurà la continuïtat i el va posar novament al servei de la litúrgia i de la vida musical de la ciutat.

EL NAIXEMENT D'UN CICLE: EUROCONCERT I ANTONI SÀBAT

L'any 1990, el promotor musical Antoni Sàbat va intuir que aquell instrument, acabat de reformar, necessitava un espai estable per fer

sentir la seva veu més enllà de l'àmbit litúrgic. Des d'Euroconcert, empresa fundada el 1985 amb motiu de l'Any Europeu de la Música, va impulsar la creació del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona.

El projecte va néixer amb una idea senzilla però molt important: fer de la Catedral un centre actiu de música organística, oferint concerts regulars, gratuïts i oberts a tothom. El cicle, estructurat habitualment en vuit concerts per tem-

porada (entre octubre i maig), pretenia difondre el repertori d'orgue de totes les èpoques i escoles, des del barroc fins a la música contemporània. El primer concert, a càrrec d'Ambros Koch a l'orgue i Claude Rippas a la trompeta, va tenir lloc el 17 d'octubre de 1990.

Amb un esperit de qualitat i obertura, es va aconseguir reunir, durant més de dues dècades (1990–2011), un elenc d'organistes catalans i internacionals que

L'ORGUE DE LA
CATEDRAL DE
BARCELONA,
CONSTRUÏT
ORIGINALMENT
L'ANY 1539 PER
PERE FLAMENC, HA
VISQUIT NOMBRESES
REFORMES
AL LLARG
DELS SEGLES,
ADAPTANT-SE A
LES ESTÈTIQUES I
NECESSITATS DE
CADA ÈPOCA

van situar Barcelona en el mapa europeu dels grans centres organístics. Tot plegat, el cicle va esdevenir un punt de trobada entre patrimoni, excel·lència artística i divulgació cultural.

CONSOLIDACIÓ I PROJECCIÓ INTERNACIONAL (1990-2011)

Els anys sota la gestió de Sàbat van ser una època d'esplendor. Les retransmissions per Catalunya Música van permetre que el so de la Catedral arribés arreu del país, ampliant el públic i despertant una nova sensibilitat envers la música d'orgue. El públic era molt divers: amants de l'orgue, aficionats a la música en general, visitants que descobrien per sorpresa un concert que els revelava un instrument apassionant, i joves estudiants que trobaven l'oportunitat d'escoltar grans artistes vinguts d'arreu del món i aprendre d'ells.

Per la tribuna de la Catedral hi van passar figures com Gustav Leonhardt, Olivier Latry, Liuwe Tamminga, Martin Haselböck, Guy Bovet o Wolfgang Seifen, juntament amb grans noms de casa nostra com Montserrat Torrent, Domènec Cols, Maria Teresa Martínez, Jordi Vergés, Josep Maria Mas Bonet, Joan Paradell, Jordi Figueras, Mercè Sanchís, entre molts altres. Sovint, el cicle també acollia cors, conjunts instrumentals i solistes com la Coral Sant Jordi, l'Orfeó Català, la Coral Cantiga o el Cor de la Ràdio de Flandes, que van deixar moments memorables.

Amb una programació sempre acurada, que combinava grans obres del repertori clàssic amb estrenes i redescobriments, Euroconcert va aconseguir un equilibri entre tradició, recerca i proxi-

mitat, i va consolidar el cicle com una institució cultural de referència, capaç d'atraure a un públic ben variat.

Quan l'any 2011, després de vint-i-una edicions i prop de cent setanta concerts, Euroconcert va cessar la seva activitat, el Cicle d'Orgue ja formava part indestruïble de la vida musical de Barcelona.

CONTINUÏTAT I NOVA ETAPA SOTA EL CAPÍTOL (2011-ACTUALITAT)

A partir de l'any 2011, el Capítol de la Catedral de Barcelona va assumir la responsabilitat d'assegurar la continuïtat del Cicle d'Orgue. Sota la coordinació i direcció de Mn. Josep Pavia, prefecte de música de la Catedral, i els seus successors, el cicle va mantenir la seva regularitat i qualitat, consolidant-se com una activitat pròpia de la institució. Aquesta etapa va significar l'arrelament definitiu del cicle dins la programació estable de la Catedral i la seva projecció com a part del seu compromís cultural amb la ciutat de Barcelona.

L'any 2019, coincidint amb el 30è aniversari del Cicle d'Orgue, qui escriu aquest article va assumir la direcció artística del Cicle, amb l'objectiu de donar continuïtat a

la tasca de preservació del patrimoni musical i a la difusió de l'orgue com a instrument viu i actual, apostant per una programació que combina els grans mestres de la història de la música amb nous repertoris i la improvisació. Durant aquests anys, intèrprets com Martin Baker, Jean-Baptiste Robin, Benjamin Alard, Nathan Laube o Michel Bouvard han mostrar al públic la seva visió de la música a través de l'orgue de la Catedral.

Destaquen les col·laboracions amb el Centro Nacional de Difusión Musical (CNDM) que anualment ofereix un concert amb un prestigiós organista. També es vol promoure i donar a conèixer joves talents, tot col·laborant amb institucions com el Concurso Nacional de Organistas, celebrat a Burgos, que anualment atorga un concert dins el Cicle a un dels joves organistes premiats. En resum, integrar el cicle dins la vida espiritual i cultural de la ciutat, fent de la Catedral un espai obert on la música esdevé un pont entre la fe i la cultura.

L'ORGUE COM A PATRIMONI VIU

Després de trenta-sis anys ininterromputs, el Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona és molt

més que una sèrie de concerts: és una expressió de la vitalitat d'un instrument que continua ressonant amb plenitud. En un món que canvia constantment, l'orgue manté el seu paper com a veu espiritual, artística i històrica de la Catedral des de fa quasi cinc-cents anys. La seva música segueix acompanyant les celebracions litúrgiques, però també acull noves formes de creació i diàleg amb la societat contemporània.

Aquest equilibri entre música, herència i patrimoni és el que manté viu el Cicle d'Orgue. Des de tret de sortida del Cicle fins avui, cada intèrpret ha deixat la seva empremta en aquest instrument, creant una experiència única en els que escolten. I és en aquest esperit de diàleg amb el temps que el so de l'orgue —aquest so antic i alhora nou— continua ressonant a les voltes de la Catedral com a testimoni de fe, d'art i de ciutat.

El **Ciclo de Órgano de la Catedral de Barcelona**, nacido en 1990 tras la restauración del órgano histórico del siglo XVI, mantiene viva la tradición organística de la Catedral como parte de su patrimonio sonoro. Impulsado inicialmente por **Antoni Sàbat y Euroconcert**, ofreció conciertos regulares que situaron a Barcelona en el mapa europeo de la música de órgano. Desde 2011, el **Cabildo de la Catedral** garantiza su continuidad, integrándolo en su programación cultural estable. Con **Juan de la Rubia** como director artístico desde 2019, el ciclo combina tradición e innovación, acogiendo a grandes maestros y jóvenes talentos. Hoy es un **patri-monio vivo** que une música, fe y cultura en el corazón de la ciudad.

The **Organ Cycle of Barcelona Cathedral**, established in 1990 after the restoration of the Cathedral's historic 16th-century organ, helps keep the organ tradition alive as part of its sonic heritage. Initially promoted by **Antoni Sàbat and Euroconcert**, it offered regular concerts that placed Barcelona on Europe's organ music map. Since 2011, the **Cathedral Chapter** has ensured its continuity, integrating it into the Cathedral's cultural program. With **Juan de la Rubia** as artistic director since 2019, the cycle combines tradition and innovation, featuring both renowned masters and emerging talents. Today, it stands as a **living heritage**, bringing together music, faith, and culture at the heart of the city.

Josep Maria Martí Bonet

“Sant Oleguer celebrava sínodes des de Barcelona i participava activament en la política i l'entesa entre regions”

ENTREVISTA SOBRE SANT OLEGUER
A MN. JOSEP MARIA MARTÍ BONET, CANONGE EMÈRIT

Quin és el sant que es venera amb cos incorrupte en la capella del Sant Crist de Lepant de la catedral de Barcelona? D'ell en tenim la seva història?

És Sant Oleguer (1060-1137). Estem de sort! És fàcil presentar una biografia d'aquest gran bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona perquè un company seu, Renall, en va escriure una vida i l'Església va exigir que es recollissin tots els documents relatius a Oleguer abans de canonitzar-lo el 25 de maig de 1675. Avui conservem 134 documents que permeten una biografia estrictament històrica. Conèixer la seva vida pot fer gran bé a l'Església actual, ja que ens mostra un sant que practicava la sinodalitat i tenia clara la identitat catalana del segle XII.

Quins són els trets fonamentals de la seva biografia?

Nascut a Barcelona el 1060 en família d'oficials comtals, va ser ofert de petit a la canònica. Ja el 1087 era canonge, i el 1093 va passar a ser canonge agustinà i preposít dels canonges de Sant Adrià del Besòs i Sant Ruf d'Avinyó traslladats a Santa Maria d'Ègara. Posteriorment, fou abat d'Avinyó i el papa Pasqual II el nomenà bisbe de Barcelona el 1116. Més tard, Gelasi II li atorgà el pal·li per ser arquebisbe de Tarragona i el nomenà legat pontifici per a la croada de reconquesta a l'Est d'Espanya.

Com conjuminar fer la guerra (croada) als moros amb la seva condició de sacerdot i arquebisbe?

Tot i ser nomenat legat pontifici, Oleguer no creia que un bisbe pogués dedicar-se a la guerra. Cedí el principat civil de Tarragona al mercenari normand Robert Bordet i es mantingué com a arquebisbe de Tarragona sense deixar la diòcesi de Barcelona. La carta de poblament definitiu de Tarragona es concedí el 1149, després de la seva mort.

Si concedí el principat de Tarragona això vol dir que era Senyor o monarca d'aquelles terres?

Sí. Com a propietari feudal de Tarragona, Oleguer podia cedir el domini a Robert Bor-det. Aquesta decisió reflecteix la seva consciència de no voler lluitar contra possibles futurs cristians, mostrant una sortida pròpia d'un sant.

Quina fou la seva actuació com a arquebisbe i bisbe de Barcelona i com a conseller dels comtes de Barcelona?

Va ser un pastor diligent i conciliador, fomentant la reconciliació entre famílies, pobles i autoritats, i assessorant els comtes en afers diplomàtics. Celebrava sínodes des de Barcelona i participava activament en la política i l'entesa entre pobles i regions. Va impulsar els casaments reials i la cooperació entre Provença, Catalunya i Aragó, assegurant el respecte mutu de costums i llengües.

En l'inici ha dit que un tret molt propi d'aquest Sant és que ell ja creia en la "sinodalitat" que avui dia tant se'n parlava pel difunt papa Francesc:

Oleguer assistí a la majoria de concilis generals i provincials, incloent-hi els de Roma, Reims, Clermont i altres, essent protagonista en la solució de la guerra de les investitures i portant amb èxit la Reforma Gregoriana.

En què consistia la reforma gregoriana?

Aquesta reforma, encapçalada pel papa Gregori VII, perseguia eliminar la compra i venda de càrrecs eclesiàstics. Oleguer proposà una doble investidura: elecció per clergat

i poble, aprovació eclesiàstica dels bisbes de la província i imposició episcopal; de mans sobre l'electe i per part civil es lliurava el "cetrum" que li donava potestat sobre principats i baronies. Així s'assegurava el respecte a les funcions eclesiàstiques i a les civils dels bisbes i abats. Recordem per exemple que el prelat d'Urgell era i és el bisbe i copríncep d'Andorra.

I podem preguntar: li farem cas? Es féu la doble investidura després del Tractat de Worms i del concili Laterà I (1122-1123)

Excepte alguns casos puntuals, tothom seguí les normes establertes per Oleguer i el concili Laterà I. En una situació concreta, Sant Oleguer va recriminar al papa Innocenci II que un rei (Pere I d'Aragó) actués fora dels acords establerts, Oleguer criticà al papa defensant així l'aplicació correcta de la doble investidura.

Per què diem que Oleguer seguia ja la "sinodalitat"?

Assistia a tots els concilis i convocava sínodes regulars en quaresma i advent i a tots els concilis europeus, àdhuc un que es celebrà a Palestina. Va morir l'any 1137 a Barcelona, després de participar en un concili, acompanyat pels membres del sínode de Barcelona.

El cos incorrupte

El cos de Sant Oleguer continua incorrupte, són molt clars els testimonis històrics com el del Pare Villanueva de principis del segle XX. Aquesta preservació és considerada un prodigi. La seva mitra, conservada durant segles, va ser recentment restaurada el 2024 pels canonges.

Sant Oleguer (1060-1137) fue obispo de Barcelona y arzobispo de Tarragona, reconocido por su vida de santidad y su cuerpo incorrupto. Promovió la sinodalidad y participó activamente en concilios y la Reforma Gregoriana, defendiendo la doble investidura. Cedió el principado civil de Tarragona a un mercenario, evitando la guerra directa. Fue un pastor conciliador y asesor de los condes de Barcelona, fomentando la cooperación entre regiones y el respeto de costumbres y lenguas. Su legado combina espiritualidad, política y arte religioso, conservando testimonios históricos hasta hoy, como afirma el canónigo Josep Maria Martí Bonet.

Saint Oleguer (1060–1137) was Bishop of Barcelona and Archbishop of Tarragona, renowned for his holiness and incorrupt body. He promoted synodality and took an active part in ecclesiastical councils and in the Gregorian Reform, supporting the practice of dual investiture. He entrusted the civil principality of Tarragona to a mercenary in order to avoid direct warfare. Oleguer was a conciliatory pastor and an advisor to the Counts of Barcelona, fostering regional cooperation and respect for local customs and languages. His legacy brings together spirituality, politics, and religious art, with historical evidence preserved to this day.

La Capella del Santíssim de la Catedral de Barcelona

✎ Mn. Josep Vives Trabal
Canonge

La capella coneguda com la **Capella del Santíssim Sagrament i del Sant Crist de Lepant** de la Catedral de Barcelona (oficialment la Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia) reuneix, en la seva aparent modèstia, una de les confluències més riques d'història, art, devoció i memòria local de la ciutat de Barcelona. Situada a l'interior del temple gòtic, en aquesta capella veiem el sagrari on hi ha el Santíssim Sagrament. Damunt d'ell, admirem

el sepulcre de sant Oleguer, bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona, i encara més amunt, la venerada imatge del Sant Crist de Lepant. És un espai viu de pregària i recolliment.

ARQUITECTURA I ORIGEN

La sala on avui es troba la capella fou construïda el 1407 per l'arquitecte Arnau Bargués. Aquesta estructura, de planta rectangular, es cobreix amb una magnífica volta de creueria es-

trellada. La clau central representa l'escena de la Pentecosta i fou tallada el 1454 per l'escultor Joan Claperós.

Originàriament, l'estança servia com a Sala Capitular del Capítol catedralici. Amb el pas del temps, i després de la canonització del bisbe Oleguer el 1675-76, aquest espai canvià de funció: es destinà a acollir el mausoleu del sant. Des del punt de vista arquitectònic, la volta estrellada, els arcs gòtics i els nervis

que convergeixen a la clau central creen un espai de gran solemnitat on el joc de llums i ombres propicia el recolliment. El fet que s'hagi transformat d'una sala capitular en capella de veneració al sant bisbe i de culte afegeix una nova dimensió: allò institucional cedeix el pas a allò devocional i memorial.

EL SANTÍSSIM SAGRAMENT

Quan hom entra en una església, el bon costum dels fidels és anar a trobar-se amb el Senyor Jesús, realment i humil present en l'Eucaristia que es guarda en el Sagrari. En aquesta capella dues llànties enceses a banda i banda del Sagrari ens recorden aquesta presència amagada i viva del Senyor, que espera i acull amb amor aquesta visita dels qui entren a saludar-lo i pregar.

És en aquesta capella on els dies feiners es celebra la Missa en diverses hores, i on els fidels acudeixen per rebre el perdó de Déu en el sagrament de la Penitència. A terra, davant del presbiteri, hi ha els sepulcres dels bisbes de Barcelona Lluís Sans (1612-1620) i Manuel Irurita (1930-1936).

EL SEPULCRE DE SANT OLEGUER

Sant Oleguer (Barcelona, 1060 – 6 de març de 1137) fou bisbe de Barcelona a partir del 1116 i, alhora, arquebisbe de Tarragona després de la conquesta d'aquesta ciutat. La seva vida fou tota una dedicació al servei de l'Església, i després de la seva mort fou enterrat al claustre de la catedral.

En ser canonitzat el 1675, el Capítol decidí atorgar-li un lloc més noble dins el temple: es traslladà el seu cos a la capella actual i s'hi erigí un sepulcre barroc d'alabastre que conté una urna de vidre amb el seu cos incorrup-

te, vestit amb els ornaments episcopals. L'estàtua jacent que representa el bisbe fou realitzada el 1406 per Pere Ç'Anglada, mentre que el conjunt barroc és obra de Francesc Grau i Domènec Rovira el Jove, del segle XVII.

El culte al sant es manifesta d'una manera molt concreta: cada 6 de març, festivitat de Sant Oleguer, s'obre el cambril per venerar el seu cos incorrupte. Aquesta pràctica anual reforça el caràcter de la capella, que no és tan sols un espai arquitectònic sinó també un espai viu de devoció. El sepulcre, amb la seva urna de vidre, convida a la contemplació. La combinació del gòtic i del barroc —la pedra medieval, el vidre i els daurats barrocs— crea un diàleg entre el temps i l'eternitat, entre la memòria i la presència.

EL SANT CRIST DE LEPANT

Al damunt del sepulcre de sant Oleguer es troba la imatge del **Sant Crist de Lepant**, una talla de fusta policromada estretament lligada a la devoció popular barcelonina. Tradicionalment, se n'atribuïa l'origen al segle XVI, però les recerques més recents indiquen que podria datar del segle XIII.

El seu nom remet a la batalla de Lepant (1571): la tradició diu que la imatge presidia la galera

capitana de l'esquadra cristiana que estava sota les ordres de Don Joan d'Àustria i que, durant la batalla, el Crist s'inclinà miraculosament per esquivar una bala turca. La imatge instal·lada llavors a la capella que avui està dedicada a Santa Helena, esdevingué aviat de les que més devoció despertava entre els fidels. Era coneguda com el Sant Crist de la Galera, ja que durant segles fou acompanyada d'un exvot del segle XVI que representa aquest tipus d'embarcació.

Entrat el segle XVII es fundà una confraria per tenir cura de la imatge i de la capella, i ja al segle XX el bisbe Manuel Irurita feu traslladar la talla a la capella del Santíssim per facilitar-ne l'accés i vincular-la més estretament a l'adoració a Crist en l'Eucaristia. Les restauracions recents han permès recuperar la seva policromia original —la talla no era negra, com sovint s'havia pensat— i confirmar-ne l'antiguitat. El cos del Crist apareix lleugerament corbat cap a la dreta, una inclinació que recorda l'episodi que confereix a la imatge una força expressiva única. Aquesta torsió, tan poc habitual, fa del Crist de Lepant un símbol de protecció i intercessió per la ciutat.

Al peu del Sant Crist hi veiem, asseguda, la imatge de la Mare de Déu dels Dolors, representats per les set espases clavades al seu cor. Tot contemplant-la, ella ens convida a unir els nostres dolors amb els de Crist crucificat.

L'ORGUE BARROC DE LA CAPELLA

Un dels elements menys coneguts, però més singulars de la capella és el petit orgue barroc que hi ha situat a la paret lateral. Aquest instrument data del segle XVIII i

fou construït per acompanyar les celebracions litúrgiques i el culte al Santíssim. Posseeix una gran riquesa tímbrica i un valor històric excepcional: és un dels pocs orgues catalans conservats in situ. Aquest instrument s'utilitza per acompanyar les celebracions de misses festives i en les adoracions eucarístiques. És com una veu interior, que acompanya la pregària.

VISITA I CONTEXT ACTUAL

La capella, dedicada exclusivament al culte i a l'adoració, afavoreix un ambient de recolliment. Durant les celebracions, l'accés queda restringit i es demana mantenir silenci, respecte i contemplació. És habitual veure fidels encenent espelmes o pregant. El visitant que hi entra, encara que sigui per uns instants, percep immediatament la densitat espiritual del lloc: la penombra, la llum filtrada per la volta i el murmurí contingut de la pregària.

CONCLUSIÓ

La Capella del Santíssim de la Catedral de Barcelona no és un espai més dins el temple: és un microcosmos on convergeixen segles de fe, d'art i de memòria. Des de la volta gòtica del 1407 fins a l'urna barroca del segle XVII, des de la talla que la tradició vincula a la batalla de Lepant fins a la presència oculta en el sagrari de Crist vivent en l'Eucaristia, i la intercessió de sant Oleguer, tot el conjunt ens parla d'una ciutat que manté viva la seva ànima espiritual.

Aquesta és, potser, la millor manera de comprendre la Catedral de Barcelona: no només com a monument arquitectònic, sinó com a cor viu de la ciutat, on cada racó, com aquesta capella, explica una història d'amor, de fe i de bellesa eterna.

La Capilla del Santísimo de la Catedral de Barcelona reúne historia, arte y devoción en un espacio íntimo. Construida en 1407 con una bóveda gótica estrellada, fue inicialmente la Sala Capitular.

Más tarde acogió el sepulcro de Sant Oleguer, cuyo cuerpo incorrupto se conserva en un mausoleo barroco. Sobre él se alza el célebre Cristo de Lepanto, talla medieval vinculada tradicionalmente a la batalla de 1571.

La capilla conserva también un órgano barroco del siglo XVIII usado en las celebraciones litúrgicas.

Hoy es un lugar de silencio, oración y adoración eucarística para los fieles. El conjunto refleja siglos de memoria espiritual y patrimonio artístico de la ciudad.

The Chapel of the Blessed Sacrament in Barcelona's Cathedral brings together history, devotion, and art in an intimate space. Built in 1407 with a star-shaped Gothic vault, it originally served as the Chapter House.

It later became the resting place of Saint Oleguer, whose incorrupt body lies in a Baroque alabaster tomb. Above it stands the famous Christ of Lepanto, a medieval polychrome carving traditionally linked to the naval battle of 1571.

The chapel also houses a rare 18th-century Baroque organ used in liturgical celebrations. Today, it is a place of prayer, silence, and Eucharistic worship for the faithful.

The chapel preserves centuries of Barcelona's spiritual memory and artistic heritage.

ACTUALITAT I VIDA DE LA CATEDRAL

QUATRE NOUS CANONGES A LA CATEDRAL DE BARCELONA

Divendres 31 d'octubre de 2025, vigília de la festivitat de Tots Sants, la nostra Catedral acollia la presa de possessió de quatre nous canonges del capítol de la Catedral, que queda format per tretze membres. Els nous canonges són Mn. Gabriel Carrió Amat, Mn. Emili Gil Batllori, Mn. Juan Ramón La Parra Martínez i Mn. Josep Teixidó Cuenca.

La celebració va començar amb una sessió extraordinària del Capítol Catedralici a la Sala Capitular. Durant aquesta sessió, a porta tancada, van llegir-se els decrets de nomenament, i els nous canonges van fer la professió de fe i el jurament d'observar els Estatuts del Capítol i les normes canòniques. Finalment, van rebre la medalla i l'abraçada fraterna de tot el capítol.

Amb una processó solemne cap a la nau principal de la Catedral, els nous canonges van ocupar els seus llocs al Cor per l'ofici diví. El Cardenal Omella va remarcar, dirigint-se als nous membres: 'Us convido a ser sants' remarcant que la santedat passa per la comunió entre els canonges, col·laborant a dignificar el culte apropiant en la bellesa de la litúrgia i promovent l'evangelització.

Seguidament, la processó formada pel capítol va baixar a la Cripta de Santa Eulàlia i després va dirigir-se a l'altar major per venerar la Santa Creu, titular de la Catedral.

Els quatre nous membres tenen doncs un nou compromís col·lectiu amb el servei litúrgic, pastoral i patrimonial de la Catedral.

El viernes 31 de octubre tuvo lugar en la Catedral de Barcelona la ceremonia de toma de posesión de cuatro nuevos canónigos: Mn. Gabriel Carrió, Mn. Emili Gil, Mn. Juan Ramón La Parra y Mn. Josep Teixidó. El acto fue presidido por el cardenal Joan Josep Omella e incluyó la lectura del decreto de nombramiento, la profesión de fe y la entrega de la medalla capitular. Tras una procesión solemne acompañada por las campanas, los nuevos canónigos participaron en el oficio divino. Omella los animó a vivir la santidad en comunión y al servicio de la evangelización y la caridad. La ceremonia continuó con la veneración de la Santa Cruz y la participación del coro Francesc Valls. El evento concluyó con la bendición final y el saludo fraterno en el claustro. Con esta incorporación, el Cabildo renueva su compromiso pastoral y litúrgico con la Catedral.

On Friday, October 31, four new canons—Fr. Gabriel Carrió, Fr. Emili Gil, Fr. Juan Ramón La Parra, and Fr. Josep Teixidó—were officially installed at Barcelona Cathedral. The ceremony, presided over by Cardinal Joan Josep Omella, included the reading of the decree of appointment, the profession of faith, and the presentation of the Chapter's medal. A solemn procession followed, accompanied by the Cathedral's great bell, *La Tomasa*. In his address, Cardinal Omella invited the new canons to pursue holiness through unity, liturgical beauty, and evangelization. The Chapter then venerated the Holy Cross at the main altar, with music sung by the Francesc Valls Choir. The celebration concluded with a final blessing and warm words of congratulations. This ceremony strengthens the Chapter's pastoral and liturgical mission within the Cathedral community.

QUI SÓN ELS NOUS CANONGES?

Mn. Gabriel Carrió Amat (Barcelona, 1968) és llicenciat en Estudis Eclesiàstics, i amb formació en Història, Arqueologia i Arts Cristianes. És actualment rector de la parròquia de Santa Cecília i doctorand en Història de l'Església a la Facultat Antoni Gaudí.

Mn. Emili Gil Batllori (Barcelona, 1969) és llicenciat en Teologia Moral per la Universitat de Navarra. És rector de la Parròquia de Sant Josep Oriol de Barcelona i Provicari general de l'Arquebisbat de Barcelona.

Mn. Josep Teixidó Cuenca (Vilassar de Mar, 1988) és llicenciat en Estudis Eclesiàstics i Litúrgia. Actualment, és rector in solidum de la Comunitat Pastoral de Badalona Centre i delegat diocesà de Pastoral Sacramental. És professor de litúrgia a l'ISCREB, a l'ISCR de Vic, a l'Institut de Litúrgia i a la Facultat Antoni Gaudí.

Mn. Juan Ramon La Parra (Barcelona, 1980) és doctor en Teologia, llicenciat en Estudis Eclesiàstics i Ciències Químiques. Vicari de la parròquia de Santa Maria del Mar, és professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i consiliari de la Fundació Blanquerna.

Comparteix la Catedral de Barcelona, regala un carnet d'Amic.

Si busques un regal únic, el carnet d'Amics de la Catedral ofereix cultura, patrimoni i història.

Regala

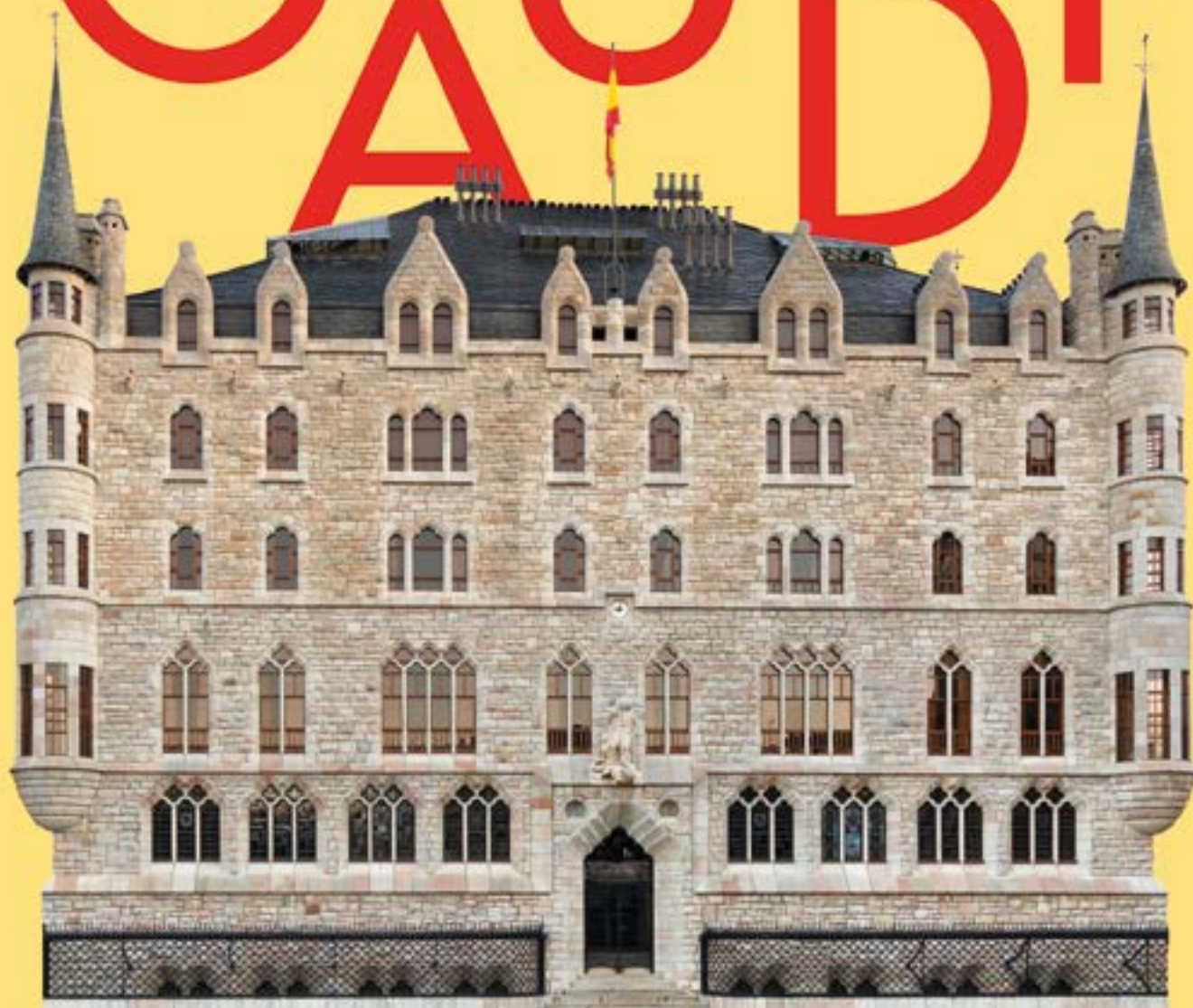

MUSEO
CASA BOTINES
GAUDÍ

casabotines.es

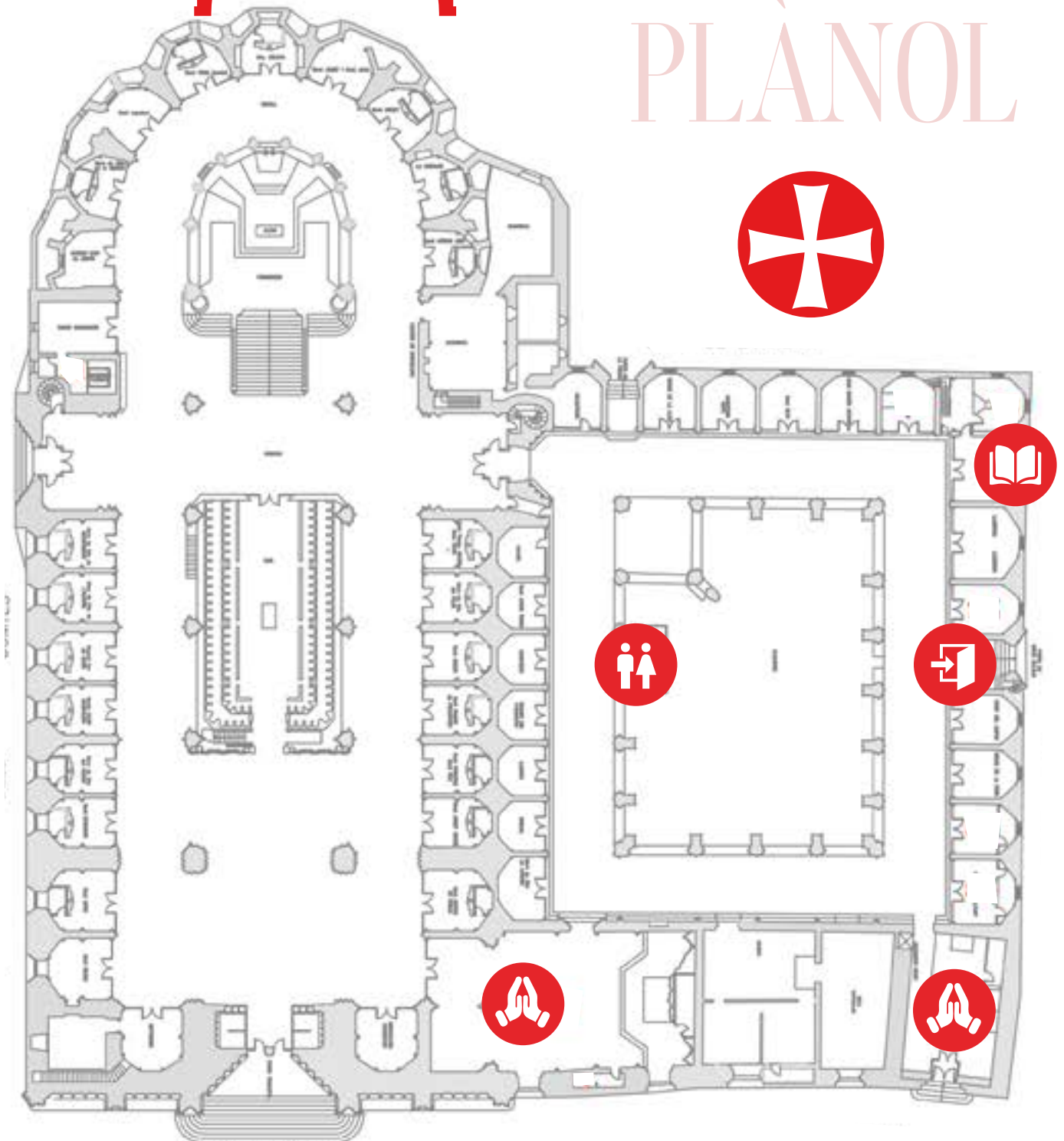
CASA BOTINES
UN MUSEO RENOVADO PARA

GAUDÍ

D B EDRAL RCELONA

PLÀNOL

FESTES LITÚRGIQUES 2026

1 gener	Dijous	FP	Santa Maria, Mare de Déu - Cap d'Any	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
6 gener	Dimarts	FP	Epifania del Senyor	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
7 gener	Dimecres	+	Sant Ramon de Penyaforç	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
2 febrer	Dilluns		Presentació del Senyor	10:30 h	Laudes & Missa Conventual
12 febrer	Dijous	+	Santa Eulàlia, verge i màrtir, Co-Titular de la Catedral	9:30 h	Laudes al cor
				18:45 h	Vespres & Missa Conventual
18 febrer	Dimecres	*	Dimecres de Cendra	18:45 h	Vespres
				19:15 h	Missa Conventual
22 febrer	Diumenge	+	Càtedra de Sant Pere; No se celebra perquè cau en el I Diumenge de Quaresma	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
6 març	Divendres	+	Sant Oleguer, Bisbe de Barcelona	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
9 març	Dilluns	+	Sant Pacià, Bisbe de Barcelona	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
19 març	Dijous	+	Sant Josep	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
25 març	Dimecres	#	Anunciació del Senyor	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
				10:00 h	Laudes
29 març	Diumenge	*	Diumenge de Rams	10:30 h	Benedicció Rams
				11:00 h	Missa Conventual
31 març	Dimarts	*	Dimarts Sant	11:00 h	Missa Crismal
2 abril	Dijous	*	Dijous Sant	19:00 h	Missa de la Cena del Senyor
3 abril	Divendres	*	Divendres Sant	10:00 h	Ofici de Lectura & Laudes
				17:00 h	Ofici de la Passió del Senyor
4 abril	Dissabte	*	Dissabte Sant	10:00 h	Ofici de Lectura & Laudes
			Vetlla Pasqual	21:00 h	Solemne Vetlla Pasqual
5 abril	Diumenge	*	Diumenge de Pasqua	20:00 h	Laudes & Missa Conventual
23 abril	Dijous	⌚	Sant Jordi, màrtir, Patró secundari de Catalunya	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
27 abril	Dilluns	⌚	Mare de Déu de Montserrat Patrona principal de Catalunya	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
4 maig	Dilluns	+	Solemnitat de la Santa Creu Titular principal de la Catedral	9:00 h	Benedicció del terme
				18:45 h	Vespres & Missa Conventual
17 maig	Diumenge	*	Ascensió del Senyor	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
24 maig	Diumenge	*	Diumenge de Pentecosta	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
31 maig	Diumenge	*	Santíssima Trinitat	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
				10:00 h	Laudes
7 juny	Diumenge	*	Corpus Christi	18:00 h	Missa Conventual Processó
12 juny	Divendres	*	Sagrat Cor de Jesús	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
24 juny	Dimecres	FL	Naixement de Sant Joan Baptista	10:30 h	Laudes & Missa Conventual
29 juny	Dilluns	+	Sant Pere i Sant Pau Apòstols	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
25 juliol	Dissabte	+	Sant Jaume, Àpostol	10:30 h	Laudes & Missa Conventual
15 agost	Dissabte	FP	Assumpció de Santa Maria Verge	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
24 setembre	Dijous	FP	Mare de Déu de la Mercè Patrona de l'Arxidiòcesi de Barcelona	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
1 novembre	Diumenge		Tots-Sants	10:00 h	Laudes & Missa Conventual
2 novembre	Dilluns	+	Commemoració dels Fideles Difunts	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
6 novembre	Divendres	+	Sant Sever, Bisbe de Barcelona	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
18 novembre	Dimecres	+	Aniversari de la Dedicació de la Catedral	18:45 h	Vespres & Missa Conventual
				10:00 h	Laudes
8 desembre	Dimarts	FP	Immaculada Concepció	10:30 h	Missa Conventual
24 desembre	Dijous		Nit de Nadal	22:30 h	Matines & Cant de la Sibila & Missa del Gall
				10:00 h	Laudes
25 desembre	Divendres	FP	Dia de Nadal		Missa Conventual
				10:30 h	Pregaria davant el pessebre

ABREVIATURES:

- **FP** Festa de precepte.
- **FL** Festa laboral, no precepte.
- ***** Festes mòbils.
- **+** Si cau en diumenge passa al dia següent
- **#** Si cau en Setmana Santa, passa a Temps Pasqual.
- **⌚** Si cau en Octava de Pasqua, passa a la setmana següent.

OBSERVACIONS:

- Quan les festes cauen en dissabte, Laudes (10,30 h) i Missa Conventual (11,00 h) i no Vespres
- En les festes de precepte, Laudes (10,00 h) i Missa Conventual 10,30 h

CONSULTEU ELS HORARIS DE MISSA:

<https://catedralbcn.org/culte-i-pregaria/misses/>

